

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. J.**, zast. JUDr. Emilem Flegelem, advokátem, se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2022, č. j. MD-25956/2021-160/7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2022, č. j. 16 A 21/2022-17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5.000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 4. 2022, č. j. MD-25956/2021-160/7, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 10. 2021, č. j. MHMP 1703718/2021/StM, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, porušením § 4 písm. c) tohoto zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 1. 10. 2020 kolem 13:46 hod. jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi, RZ X, v Praze 13, ul. K Hájkům u domu č. p. 34, ve směru jízdy z centra nerespektoval dopravní značení s nejvyšší dovolenou rychlostí vyobrazenou číslicí 30, když jel rychlostí 80 km/h (po odečtu přípustné odchylky měřicího přístroje). Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

[2]Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 23. 8. 2022, č. j. 16 A 21/2022-17, uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že podle skutečností zřejmých ze správních

spisů bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno tehdejšímu zástupci žalobce dne 27. 10. 2021. Dne 11. 11. 2021 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, přičemž výzvou doručenou zástupci žalobce dne 24. 11. 2021 byl v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu vyzván k odstranění nedostatků tohoto podání ve lhůtě 10 dnů. Žalobce byl dále poučen o následcích nedoplnění odvolání ve lhůtě, která podle městského soudu uplynula dne 6. 12. 2021. K uvedenému dni žalobce odvolání nedoplnil a správní orgán I. stupně spis téhož dne postoupil s příslušnou informací žalovanému. Žalobce následně doplnil své odvolání dne 13. 12. 2021, správní orgán I. stupně však na toto podání nereagoval a žalovanému jej nepostoupil. Ačkoli tak žalobce odvolání doplnil po uplynutí stanovené lhůty, žalovaný rozhodl až dne 29. 4. 2022, tedy po více než čtyřech měsících. Podle městského soudu tak bylo plně v dispozici správního orgánu I. stupně, aby o doplnění odvolání informoval žalovaného, který by o něm věcně rozhodl. Nesprávným postupem správního orgánu I. stupně bylo zasaženo do práva žalobce na spravedlivý proces. Městský soud doplnil, že lhůta k odstranění vad odvolání nemá povahu nepřekročitelné koncentrace řízení. Tímto okamžikem je totiž až vydání rozhodnutí o odvolání. Ačkoli je takový výklad zneužitelný a po správních orgánech vyžaduje flexibilní spolupráci, v případě prokázání zneužití práva ze strany účastníka správního řízení by existoval důvod pro odepření ochrany tohoto účastníka. O takovou situaci by se jednalo, kdyby účastník řízení bez relevantního důvodu doplnil odvolání v natolik krátké době před vydáním rozhodnutí o odvolání, že už by nebyly správní orgány schopny reagovat. V posuzovaném případě však městský soud uzavřel, že v důsledku uvedeného pochybení rozhodnutí žalovaného trpělo vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v absenci vypořádání odvolacích námitek žalobce.

[3] Městský soud dále v souladu s § 60 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení. Nezákonný postup žalovaného byl totiž vyvolán obstrukcí předchozího zástupce žalobce, který podal blanketní odvolání a doplnil jej až po výzvě správního orgánu, ačkoli jako advokát znal zákonné lhůty k podání odvolání. Žalobce tak ve správním řízení činil opakovaně úkony za účelem marného uplynutí prekluzivní lhůty k zániku odpovědnosti za přestupek.

[4] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné měsíční lhůtě, nejprve konstatoval, že tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí o nedoplnění odvolání je objektivně nepravdivé. Odvolání totiž doplnil dne 13. 12. 2021 o řadu odvolacích důvodů. Žalovaný tak nepřezkoumal v souladu s § 82 odst. 9 správního řádu správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu námitek uvedených v (doplněném) odvolání a nijak se jimi nezabýval. V této souvislosti dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, a uvedl, že žalovaný o odvolání rozhodl až čtyři a půl měsíce po doplnění odvolání. Městský soud však v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu napadené nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného věcně přezkoumal. Městský soud dále rozhodl nesprávně o nepřiznání náhrady nákladů řízení stěžovateli. Postup stěžovatele totiž nebyl obstrukční, nýbrž zcela legitimní. V oblasti správního trestání nadto platí, že obviněný může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání, jelikož koncentrace řízení formulovaná v § 82 odst. 4 správního řádu na posuzovanou věc nedopadala. Uvedené potvrzuje rovněž správní řád v § 36 odst. 1. Je tak zřejmé, že stěžovatel mohl doplňovat odvolání až do okamžiku vydání žalobou napadeného

pokračování

rozhodnutí, případně tak nemusel učinit vůbec. Stěžovatel nečinil ani úkony za účelem marného uplynutí prekluzivní lhůty, jelikož žalovaný byl povinen o jeho odvolání rozhodnout v zákonem stanovených lhůtách i v případě jeho nedodržení. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4 As 6/2013-28, a namítl, že žalovaný byl bezdůvodně nečinný, pokud o odvolání podaném dne 11. 11. 2021 rozhodl až dne 29. 4. 2022, přestože zákonná lhůta pro podání odvolání činí podle § 90 odst. 6 správního řádu maximálně dva měsíce. Zrušení rozhodnutí žalovaného městským soudem pro nepřezkoumatelnost tak nelze považovat za důsledek předchozího jednání stěžovatele. Ten závěrem zdůraznil, že postup podle § 60 odst. 7 s. ř. s. je institutem zcela výjimečným, který vyžaduje existenci důvodů hodných zvláštního zřetele. Městský soud však tyto důvody řádně neidentifikoval a své závěry ohledně nepřiznání náhrady nákladů řízení stěžovateli dostatečně neodůvodnil. Ten proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného a přiznání náhrady nákladů řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedl, že stěžovatel byl v posuzované věci úspěšný, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo městským soudem zrušeno. Kasační stížnost je tak podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná, jelikož jí stěžovatel brojí pouze proti výroku o nákladech řízení. K obdobnému závěru dospěl rovněž Nejvyšší správní soud například v usnesení ze dne 22. 6. 2009, č. j. 4 Ads 76/2009-107.

[6] Stěžovatel v dalším doplnění kasační stížnosti odkázal na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2023, č. j. 9 As 29/2021-33. Namítl, že městský soud v posuzovaném případě postupoval v rozporu se závěry uvedenými v citovaném rozsudku, jelikož stěžovateli nedal možnost vyjádřit se k případnému nepřiznání náhrady nákladů řízení podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Takový postup je však protiústavní a zakládá se pouze na skutečnosti spočívající v podání blanketního odvolání a jeho následného odůvodnění. Takový postup stěžovatele však byl podle citované judikatury přípustný a nemůže představovat důvod hodný zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady nákladů řízení.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, zda je kasační stížnost proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s. a zda není dán důvod k odmítnutí kasační stížnosti.

[8] Ač je kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem, lze jí v zásadě napadnout každé pravomocné rozhodnutí soudu ve správním soudnictví; výjimky z této zásady jsou pak výslovně stanoveny zákonem. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je však nepřijatelná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Ani skutečnost, že stěžovatel případně není spokojen se způsobem, jakým je zpracováno odůvodnění rozsudku, není tedy pro zákonnost rozsudku významné. Koneckonců od soudního rozhodnutí se žádá, aby bylo přezkoumatelné, srozumitelné a v souladu se zákonem (a tyto požadavky napadený rozsudek splňuje), nikoli aby vyhovovalo formulačnímu vkusu každého jednotlivého účastníka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS).

[9] V dané věci bylo žalobě stěžovatele zcela vyhověno. Městský soud totiž výrokem I. napadeného rozsudku zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž se měl žalovaný věcně zabývat odvolacími námitkami uvedenými v doplnění odvolání doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 13. 12. 2021. V podané

kasační stížnosti stěžovatel nebrojil proti výroku rozsudku městského soudu, naopak jeho závěry prakticky zopakoval, když namítl, že rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné z důvodu absence vypořádání odvolacích námitek stěžovatele (obdobně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2009, č. j. 4 Ads 76/2009-107). Pokud stěžovatel pouze závěrem doplnil, že městský soud věcně posoudil nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného, jedná se o zcela mimoběžnou námitku. V odůvodnění napadeného rozsudku se totiž právě s ohledem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného městský soud nijak nezabýval meritem posuzované věci, tedy ani zákonností závěrů správních orgánů o odpovědnosti stěžovatele za předmětný přestupek.

[10] Kasační argumentace týkající se výroku rozsudku krajského soudu o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí tak ve skutečnosti představuje účelový postup stěžovatele, jímž chce dosáhnout toliko zrušení výroku rozsudku krajského soudu o nákladech žalobního řízení. Za této situace je nutné ve shodě s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu představovanou kupříkladu usneseními ze dne 26. 9. 2019, č. j. 5 As 246/2018-27, ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 Azs 267/2017 - 27, či ze dne 12. 10. 2017, č. j. 5 Azs 247/2017 - 33, považovat kasační stížnost za směřující jen proti výroku o nákladech řízení, která je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná. Proto se Nejvyšší správní soud nemohl k příslušným kasačním námitkám zabývat zákonností tohoto výroku.

[11] S ohledem na všechny tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s. odmítl pro nepřipustnost. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[12] Výrok o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost se opírá o § 10 odst. 3 větu třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), jelikož kasační stížnost byla odmítnuta před prvním jednáním. Vzhledem k tomu, že stěžovatel zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, soud mu jej vrací ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu